

Antoni Sánchez Sánchez en un dels camps on estigué. Fotografia cedida per la seva neboda Susi Sánchez.

ANTONI SÁNCHEZ SÁNCHEZ

DEPORTAT A MAUTHAUSEN 1940
ALLIBERAT

Antoni Sánchez Sánchez nasqué a La Unión (Múrcia) l'1 de juliol de 1911. La seva primera referència documental a Vilanova i la Geltrú la trobem al padró de 1930, tot i que s'instal·là a la localitat el 1927, concretament, al carrer de Pàdua, 22, juntament amb tota la família, que aconsellada, vingué a Vilanova i la Geltrú ja que a La Unión es tancaren les mines on hi treballava gran part de la població.

Fill de Juan Sánchez i Ascensión Sánchez, només arribar a la ciutat Antoni aprengué el català amb molta facilitat. Va fer el servei militar a València al 5è regiment d'artilleria lleugera. El 1936 Antoni Sánchez ja era teixidor i treballava a la fàbrica de Cal Marquès, on estigué un total de set anys. Aleshores, ja vivia a la plaça dels Cotxes, 5 (en aquell moment, plaça de Rafael de Riego) amb la seva

mare Ascensión i tres germans més: Josefa, Carmen i José.

El 19 de juliol de 1936 s'allistà a l'exèrcit republicà, ja que estava afiliat a la CNT i vinculat a Esquerra Republicana. Destinat a bateries de la costa, estigué sis mesos a Montjuïc, a la Barceloneta, a Vinaròs i a Benicarló. Poc abans de finalitzar la guerra, de Lleida va passar a Prats de Molló, i allà va ser internat al camp de concentració de Barcarès. Seguidament, s'allistà a les companyies de treball organitzades pel Govern francès, on es va dedicar a fer trinxeres. Finalment, fou detingut i empresonat i anà a parar a l'Stalag V-D situat a Estrasburg (França), d'on en sortí en tren l'11 de desembre de 1940, per ser deportat i fer entrada dos dies després a Mauthausen amb matrícula 5265.

Un cop allà, fou conduït a una barraca per ser despul·lat i afaitat, tal com explicà en una entrevista posterior que li feren el 1977 al *Setmanari de Vilanova*. Sánchez va aconseguir passar documents i fotografies, malgrat els registres, jugant-se la vida. Després d'entrar amb 91 quilos de pes en va sortir només amb 47. El seu estat físic anterior a l'entrada al camp el va salvar, tal com ell comenta a la mateixa entrevista. Pugué sortir de les instal·lacions gràcies a un grup de treball fent carreteres als Alps suïssos i italians, eren uns 300 homes. Seguidament, estigué a una fàbrica a Estalla fins que la van bombardejar els aliats. L'alliberament en mans dels americans el va sorprendre a Gusen.

Antoni Sánchez no fou l'únic de la seva família que estigué compromès amb la causa republicana durant la guerra, la seva tieta materna Dolors Sánchez Mula (1908), activista i membre de la FAI, també hi participà. Exiliada a França a les acaballes del conflicte s'escapà del camp de refugiats on estigué inicialment i s'instal·là a Grenoble. Fou ella qui posteriorment anà a París a identificar el seu nebot, en sortir del camp, que inicialment no reconegué pel seu desmillorament físic.

Seguidament, Sánchez s'instal·là a París i anys més tard a Perpinyà, on treballà de manobre. Arribada la dècada dels anys seixanta es jubilà. El maig de 1977 Antoni concertà una entrevista al *Setmanari de Vilanova* a Francesc Escribano i a Josep M. Tembleque, a Perpinyà, on estava allotjat. L'entrevista serví per fer conèixer a la nostra ciutat la vida als camps i l'horror que van haver de viure molts exiliats catalans.

Tornà a Vilanova i la Geltrú només en tres ocasions entre els anys 1978 i el 1980. Al cap de tres anys, el 24 de novembre de 1983, moria als 72 anys d'edat a Perpinyà, on fou enterrat.